

CZILCZER OLGA

Bumlizzunk együtt!

*Tűzpart, zöldhatár, napok húsombba vágó fényso-
rompója. Mindez a hátam mögött. Ezt is megértem!*

*Eluard kék narancsával a papírzacskóban száll-
tam vonatra. Nem gondoltam az egyre telhetetleneb-
bül zabáló penészre.*

*A vonat az alagútban. Az alagút a ködben. Mióta
vesztegelünk?*

*Otthon meg a bulimiás árnyak a sarokban! Azóta
már a falaimra vetették magukat. Mire visszatérek,
találok-e belőlük tenyérnyit is? Maradtam volna
veszteg! No de ez a kerekded forma, illatos héj!
Mennyit kell megtennem a másik féltekéig? Gyanú
nélkül haraptam a gyümölcsbe.*

*Egy alak – szemfülesnek áll a világ! – az ablak fe-
lőli legjobb ülésre telepszik. Ő lesz a kilátás. Köruta-
záson? – kérdi. A zacskóban a holnemvolt narancs.
Azt mondják, gömbölyű.*

Az új lakó

*A fényképalbum porából fújva vendégszőnyeget,
kerüljön beljebb, biztattam a vonakodó szomszédot.
Vagy – mióta új lakó! – nincs-e ideje bemutatnom a
családomat?*

*Hanem a képek egyike-másika lefejezve vagy ke-
zek-lábak nélkül, úgyhogy magam sem tudtam felis-
merni az alakok kilétét. Másutt meg már embernyi
lyuk nézett vissza ránk. Csak nem tépte ki magát
nagyéné, unokakicsodám?*

*Fekete lapon tollpöcöggetés. Valaki csatlakozni kí-
ván. Tessék!, tártam ki az ajtót.*

*Az újabb érkezők közénk telepedve – ki hó-, ki eső-
felhő szárnyaival – ne fárasszam magam, átvették a
lapozást. Felváltva hó s eső permetezett. Egész kelle-
mes társaság! De már elállhatna. Történetek, pillan-
atok. Hanem ez a papírost mállasztó áradat! Most
aztán megnézhettem a lapokat! Amit korábban pusztulásnak hittem, eleven népköltészet volt ehhez ké-
pest. Tegnap költötték, s mára rímelt.*

*Csak az új lakó úszta meg szárazon. A sarokban bó-
biskolt. Ott trónolt, kihunyt pipával, fehér szekfűvel a
gomblyukában, nagyapa frissen gőzölt öltönyében.*